

Ольга КЛЕЙМЕНОВА

**Терпкий післясмак від 42-го Київського міжнародного кінофестивалю «Молодість» розчинився в повітрі разом зі згадками про теплу осінь.**

**Якщо у вулканічному українському житті є щось постійне, то це – «Молодість». Остання декада жовтня асоціюється в кіногурманів різних генерацій саме з цим фестивалем. Тобто з регулярною можливістю насититися свіжими екранними враженнями й, водночас, відстежити останні світові кінематографічні тренди.**

## Час ілюзії, алюзії та тиші

71

**ЕКСГІБІЦІОНІЗМ** соціальних мереж та вузькочолість домашнього відео тягнуть людство до печери пітекантропів. На кістках кіноклубів і спеціалізованих видань виростало не одне розумово обмежене покоління. А тим часом улюблений фестиваль множить лави інтелектуалів. Хай це й звучить дещо патетично.

42-га «Молодість», як і попередня, мала робочий настрій та лабораторне ество. Притому аж ніяк не камерне: цьогорічна кількість заявок на участь у програмі фестивалю, надісланих з усіх кінців земної кулі, сягнула рекордної позначки 1250 (торік їх було 800). У різних рубриках «Молодості» загалом показали близько 300 стрічок із 50 країн.

**ВІДСУТНІСТЬ** червоних доріжок і суперзірок компенсувалася якісним добром фільмів. Нині, коли тренований мозок – атавізм, фестиваль, як завжди, тяжіє до глибокого кіно, збирає повні зали для перегляду «багатоскладних» авторських робіт. (Відвідуваність кінотеатрів під час демонстрації фестивальних стрічок порівняно з минулим роком зросла чи не вдвічі!).

Якось Жан Бодрійяр розмірковував про втрату сучасним кіно здатності чарувати, породжувати ілюзії. «Усе занурено у сферу гіпертехнічності, гіперрефектності, гіпернаочності, – не без суму констатував теоретик постмодернізму. – Жодних білих плям, жодних порожнеч, жодних еліптичних натяків, жодної тиші». Тож «Молодість» систематично повертає глядача до такого екранного мистецтва, яке передбачає і порожнечі, і натяки, і тишу.

**ТЕ**, що в Україні є «Молодість», – привід для гордості. Й незрозуміло, чому рік у рік повторюється та сама історія: організатори ледь зводять кінці з кінцями й до початку події не знають, скільки грошей назбирається у фестивальному кошику.

На одній із прес-конференцій генеральний директор КМКФ «Молодість» Андрій Халпахчі зауважив, що нині весь світ живе в режимі економії. Тим паче наш фестиваль, на жаль, не зрівняється з найбагатшим Римським кінофестивалем.

Ще Андрій Халпахчі пригадав досвід польського парламенту, де регулярно відбуваються перегляди нових фільмів. «Зважаючи на те, що в нашій Верховній Раді чимало ініціатив стосовно кінематографа, можливо, таку форму доцільно запропонувати й у нас».

**ЦЬОГО** разу скромність державної підтримки нашому найвагомішому екранному форуму мотивувалася його збігом у часі з виборчими перегонами.

Та, незважаючи ані на політичний клімат, ані на погоду за вікном, кінематографісти творили, творять і завжди творитимуть. Глядачі, до слова, були приємно здивовані певним українським проривом на фестивалі. У програмах «Молодості» фігурували 60 вітчизняних стрічок (разом із коротким метром). Щоправда, не всі вони рівнозначні за якістю. Однак темпи кількісного зростання тішать надією на зростання також і якісне, а отже, на незабарну можливість диференціювати кінотвори за рівнем майстерності.



### Короткі підсумки 42-го КМКФ «Молодість»

Гран-прі – фільм «L» Бабіса Макрідіса (Греція).

Найкращий повнометражний фільм – «Жени бабл!» Адама Леона (США).

Найкращий короткометражний фільм – «О, Віллі...» Еммі Де Сверф і Марка Джеймса Роле (Бельгія–Франція–Нідерланди).

Перше місце студентського міжнародного конкурсу розділили стрічки «Повернення» (режисер Шай Леві, Ізраїль) та «Дорога на...» (режисер Таїсія Ігуменцева, Росія).

Найкращий фільм національного конкурсу – «День незалежності» Антоніни Ноябрьової (Україна).

Приз журі Міжнародної федерації кінопреси – «Прекрасна долина» Гадара Фрідліха (Ізраїль–Франція).

### Нагадаємо, що...

КМКФ «Молодість», найпрестижніший і наймасштабніший кінофорум України та Східної Європи, 1993 року набув статусу міжнародного (відповідно до стандартів FIAPF). На фестивалі вперше показали свої твори знані тепер режисери: Том Тиквер, Фред Келемен, Франсуа Озон, Андраш Монорі, Деніс Євстигнєєв, Олексій Балабанов, Стівен Долдрі. Після отримання на «Молодості» путівки у велике плавання учасники київського форуму одержували «Золоту пальмову гілку» (як це було з Брюно Дюмоном) та «Оскар» (як-от Ален Берлінер).

